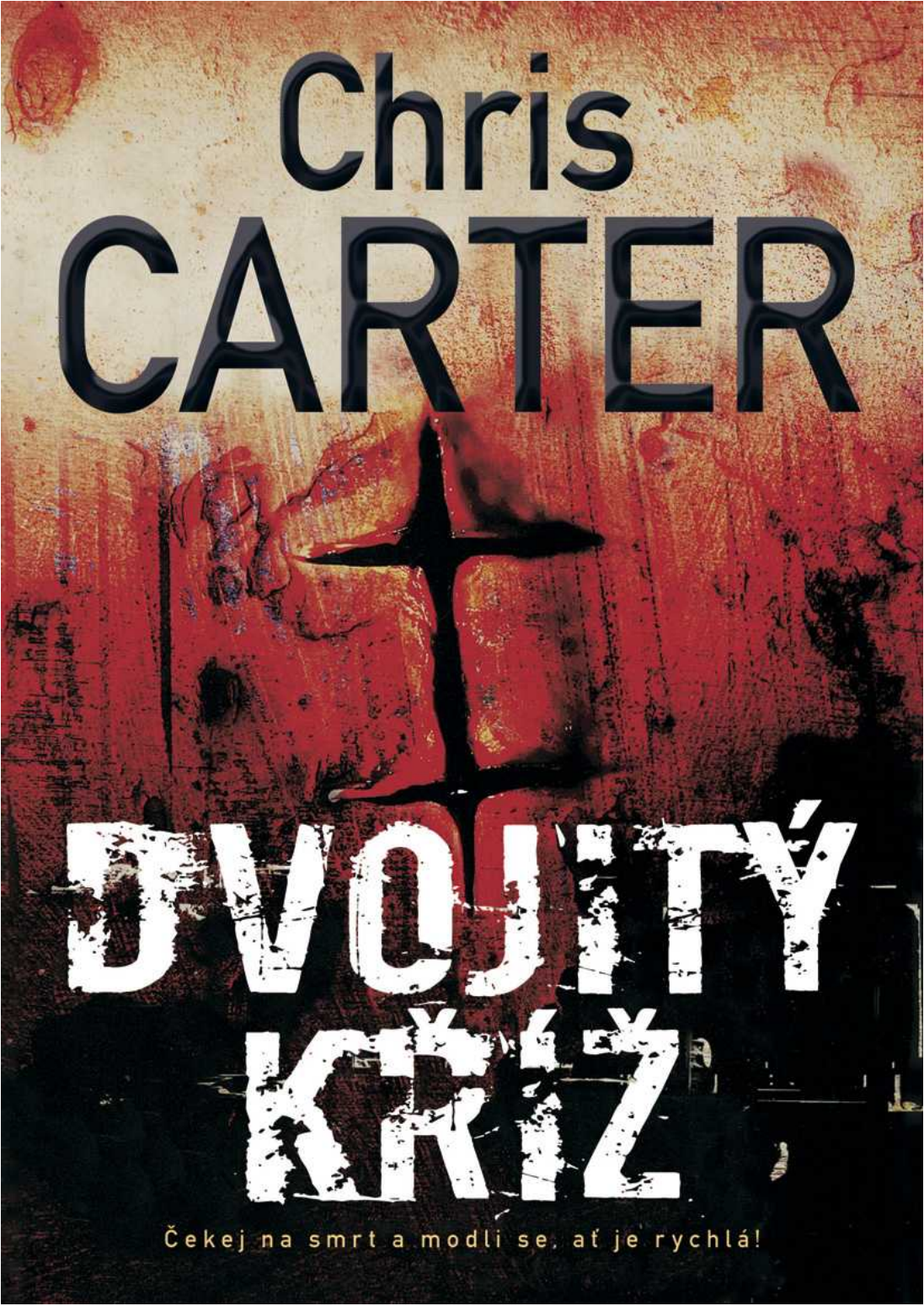

Chris
CARTER

DVOJITÝ
KŘÍŽ

Čekej na smrt a modli se, ať je rychlá!

DVOJITÝ KRÍŽ

Chris
CARTER
**DVOJITÝ
KŘÍŽ**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2009 by Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Crucifix Killer*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2009)

přeložila © 2012 Jana Pacnerová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-787-4

Samantě Johnsonové za to, že prostě je.

Poděkování

Spisovatelství se vždycky považuje za samotářské zaměstnání, ale já cítím velký dluh vůči několika lidem, kteří mi velkoryse věnovali svůj čas i znalosti z mnoha oblastí.

Můj pozdrav a díky směřují k Samantě Johnsonové, nejštědřejšímu a nejchápavějšímu člověku, kterého znám. Neúnavně zas a znova četla původní rukopis – tolikrát, že to ani já nespočítám.

Děkuji také Coral Chambersové za povzbuzení a za to, že mi ukazovala správný směr, a Andree McPhillipsově za trefné opravy a příjemné klábosení.

Upřímné díky náleží také všem těm neuvěřitelným lidem z nakladatelství Simon & Schuster UK, kteří odvedli vynikající práci, a dále mým úžasným redaktorkám Kate Lyall Grantové ve Velké Británii a Pie Götzové a Sybille Upleggerové v Německu, jejichž skvělý přínos a cenné návrhy umožnily postavám tohoto thrilleru ožít.

Nedovedu vyjádřit slovy, jak jsem vděčný těm nejnadšenějším, nejzapálenějším, nejprémýšlivějším, nejodhodlanějším a vůbec výjimečným agentům, jaké si jen autor může přát – Darley Andersonovi a Camille Boltonové. Mám kliku.

Navěky budu vděčný fantastickému týmu nesmírně pracovitých lidí z literární agentury Darley Anderson Literary Agency.

Pátek 3. srpna, 10.25

„Haló... tady detektiv Hunter.“

„Ahoj, Roberte. Mám pro tebe překvapení.“

Hunter ztuhl, div neupustil kelímek s kávou. Ten kovový hlas náramně dobře znal. Věděl, že když ho uslyší, znamená to jen jediné – další znetvořenou mrtvolu.

„Mluvil jsi poslední dobou se svým partákem?“

Hunterovy oči rychle a nadarmo zapátraly v místnosti po Carlosu Garciovi.

„Mluvil někdo dneska ráno s Garciou?“ křikl na celou kancelář, když předtím vypnul zvuk u svého mobilu.

Ostatní detektivové si vyměnili němé, nechápavé pohledy a Hunter znal odpověď dřív, než přišla.

„Naposled včera,“ potřásl hlavou detektiv Maurice.

Hunter znovu stiskl tlačítko zvuku.

„Cos mu udělal?“

„Už mě vnímáš?“

„Cos mu udělal?“ opakoval Hunter pevným hlasem otázku.

„Jak říkám, je to překvapení, Roberte,“ zasmál se kovový hlas. „Ale dám ti ještě jednu možnost všechno změnit. Tentokrát tomu možná věnuješ víc úsilí. Budeš maximálně za hodinu v prádelně dole v suterénu starého čísla 122 Pacific Alley, Jižní Pasadena. Jestli si přivedeš posily, zemře. Jestli to nestihněš do hodiny, zemře. A věř mi, Roberte, bude to hodně pomalá a bolestivá smrt.“

Telefon oněměl.

2

Hunter se obrovskými skoky řítíl dolů po schodech staré budovy ve východním Los Angeles. Čím hlouběji, tím větší vedro a tma. Košili měl propocenou, těsné střevíce mu drtily nohy.

„Kde sakra je ta prádelna?“ zašeptal si pro sebe, když se konečně ocitl v suterénu.

Pod zavřenými dveřmi na konci ztemnělé chodby zahlédl záblesk světla. Rozběhl se k nim a volal partákovo jméno.

Odpověď nepřišla.

Hunter vytasil dvojčinnou pistoli Wildey Survivor a přitiskl se zády ke stěně napravo ode dveří.

„Garcio...“

Ticho.

„Bažante, jsi tam?“

Z místnosti se ozvalo tlumené bouchnutí. Hunter spustil pistoli a zhluboka se nadechl.

„Do prčic!“

Pořád ještě zády ke zdi otevřel pravou rukou dveře a nacvičeným pohybem vrazil do místnosti, přičemž pistolí hledal cíl. Nesnesitelný pach moči a zvratků ho přiměl o krok ucouvnout a prudce se rozkašlat.

„Garcio...“ zavolal znovu ode dveří.

Ticho.

Zvenčí toho Hunter moc neviděl. Žárovka, která visela ze stropu nad malým dřevěným stolem uprostřed místnosti, byla moc slabá, než aby jaksepatří osvětlila celý prostor. Znovu se zhluboka nadechl a udělal krok dopředu. Nad tím, co uviděl, se mu zvedl žaludek. Garcia byl při-

bítý ke kříži v kleci z akrylátového skla. Silné krvácení z jeho ran vytvořilo u úpatí kříže kaluž. Na sobě měl jen spodky a korunu z ostnatého drátu kolem hlavy, tlusté železné trny mu viditelně pronikaly kůží. Po tvářích mu prýštila krev. Garcia nejevil známky života.

Přišel jsem pozdě, říkal si Hunter.

Přistoupil blíž ke kleci a překvapilo ho, když uvnitř uviděl monitor srdeční činnosti. Čára na něm se mírně a v pravidelných intervalech vlnila. Garcia je ještě naživu – trochu.

„Carlosi!“

Ani se nepohnul.

„Bažante!“ zařval.

Garciovi se s nesmírnou námahou podařilo pootevřít oči.

„Vydrž, kámo.“

Hunter přejel pohledem místnost tonoucí v šeru. Byla velká, odhadoval tak patnáct krát šestnáct metrů. Podlaha byla posetá špinavými hadry, použitými injekčními stříkačkami, polámanými instalatérskými trubkami a rozbitým sklem. V koutě napravo od vstupních dveří uviděl starý a zrezivělý invalidní vozík. Na dřevěném stole uprostřed místnosti stál malý přenosný kazetový magnetofon a jediný list papíru, na kterém bylo velkými červenými písmeny napsáno *nejdřív si to přehraj*. Stiskl tlačítko přehrávání a z maličkého reproduktoru zaburácel už dobře známý kovový hlas.

„Ahoj, Roberte, nejspíš jsi to stihnul.“ Pauza.

„Už jsi určitě pochopil, že tvůj kamarád potřebuje pomoc, ale abys mu mohl pomoci, musíš hrát podle určitých pravidel... podle mých pravidel. Table hra je jednoduchá, Roberte. Tvůj kamarád je zamčený v neprůstřelné kleci, takže střelba ti nepomůže. Na dveřích klece najdeš čtyři barevná tlačítka. Jedno z nich ti otevře klec, ta tři další – ne. Tvůj úkol je zcela jednoduchý – vyber jedno tlačítko. Jestli stiskneš správné, dveře se otevřou, budeš moci osvobodit partáka a opustit místnost.“

Šance zachránit Garcii jedna ku třem – to rozhodně není moc, říkal si Hunter.

„A teď přijde to zábavné,“ pokračoval kazetový magnetofon. „Jestli stiskneš některé ze zbývajících tří tlačítek, vyšleš tím proud vysokého napětí rovnou do drátěné koruny na kamarádově hlavě. Viděls někdy, co se stane

s člověkem při popravě na elektrickém křesle?“ pravil hlas s mrazivým smíchem. „Puknou mu oči, kůže se spálí na škvarek, jazyk se mu smrští v ústech, takže se jím dusí, vaří se mu krev, až praskají tepny i žíly. Je to nádherná podívaná, Roberte.“

Garciův tep se rozběhl jako o závod. Hunter viděl, jak se čára na obrazovce monitoru srdeční činnosti rozvlnila rychleji.

„A teď přijde to nejzávažnější...“

Hunter jaksi předem tušil, že trik s elektrickým proudem nebude jediný zádrhel.

„Za tou klecí je tolik výbušnin, že dokážou úplně vybílit místnost, ve které stojíš. Rozbušky jsou napojené na monitor srdeční činnosti, a když se na něm objeví rovná čára...“,“ tentokrát delší pauza. Hunter věděl, co teď kovový hlas řekne.

„Bum... místnost vyletí do vzduchu. Takže chápeš, Roberte, že když zmáčkneš špatný knoflík, nejenže uvidíš kamaráda umírat s vědomím, žeš ho zabil ty, ale navíc hned potom zemřeš taky.“

Hunterovi bilo srdce v hrudi jako zběsilé, pot mu kapal z čela a páčil do očí, zpocené ruce se mu trásly.

„Ale máš na vybranou, Roberte. Nemusíš zachránit partáka, můžeš zachránit jen sám sebe. Teď odejdi a nech ho umřít o samotě. Nikdo to nebude vědět, jenom ty. Dokážeš s tím žít? Vsadiš svůj život na jeho? Vyber si barvu, máš na to šedesát sekund.“ Z magnetofonu se ozvalo hlasité pípnutí a pak umlkl.

Hunter uviděl, jak na červeném digitálním displeji nad Garciovou hlavou začala naskakovat svítící čísla. 59, 58, 57...

O pět týdnů dřív

Jenny si promnula oči a vstala od obsazeného stolu v hollywoodském klubu Vanguard. Doufala, že na ní není vidět, jak je unavená.

„Kam jdeš?“ zeptal se D-King a usrkl šampaňského.

Bobby Preston byl nejznámější dealer v severozápadním Los Angeles, ale nikdy mu nikdo neřekl jeho pravým jménem, všichni ho znali jako D-Kinga. To „D“ znamenalo „Dealer“, protože obchodoval takřka se vším: s drogami, s bílým masem, s auty, se zbraněmi – za patřičnou cenu vám sehnal všechno, co jste chtěli.

Jenny byla rozhodně jeho nejkrásnější holka. Tělo měla bezchybně vyladěné a opálené a její dokonalá tvář i úsměv dokázaly okouzlit každého muže, co kdy šlapal po téhle zemi, tím si byl D-King jistý.

„Jen se musím upravit. Hned jsem zpátky, zlato.“ Poslala mu drobný polibek a opustila exkluzivní VIP prostor, aniž by odložila sklenku šampaňského, kterou držela v ruce.

Jenny už do sebe nedokázala dostat žádný alkohol – ne proto, že by si připadala opilá, ale protože to už byl pátý noční mejdan v řadě a měla toho dost. Nečekala, že se její život bude vyvíjet takhle. Nikdy ji nenapadlo, že se stane šlapkou. D-King ji vždycky ujišťoval, že není prostitutka. Je nóbl hosteska pro pány s extrémně dobrým vkusem a očividně i spoustou peněz, ale nakonec vždycky měla sex za peníze. Podle ní to znamenalo, že je šlapka.

Většinu jejích klientů tvořili úchylní staří milionáři, kteří hledali něco, co nemohli mít doma. Sex se nikdy neodehrával v obyčejné, konvenční

misionářské pozici. Všichni si chtěli přijít na své peníze. Bondage, BDSM, spanking, zlatý déšť, anální sex, to bylo jedno. Ať chtěli cokoli, musela jim to poskytnout, ale dnes v noci nepracovala. Nebyla placená od hodiny. Nevyrazila si se žádným ze svých uondaných klientů. Vyšla si se svým šéfem a musela vydržet ve společnosti, dokud on neřekne, že je po všem.

Jenny už byla v klubu Vanguard mnohokrát. Byl to jeden z D-Kingových oblíbených podniků. Nedalo se popřít, že je to nádherný, výstředně luxusní klub. Od obrovského tanečního parketu přes laserovou světelnou show až po ohromné pódium. Do Vanguardu se vešly až dva tisíce lidí a dnes v noci tu bylo narváno.

Jenny se vydala k baru, který byl nejbližší dámským toaletám. Dva barmani si tu mohli nohy uběhat. Celý klub byl jako obrovský úl, plný krásných lidí, z nichž většině bylo mezi dvaceti a pětatřiceti. Jenny nevnímala pár očí, které ji sledovaly od VIP prostoru až k baru. Očí, které se na ni upíraly celý večer. Po pravdě řečeno, sledovaly ji už čtyři týdny z jednoho nočního klubu do druhého a od hotelu k hotelu. Sledovaly ji, když předstírala, že se dobře baví, aby potěšila každického ze svých klientů.

„Ahoj Jen, není ti nic? Vypadáš kapánek unaveně,“ poznamenal dlouhovlasý barman Pietro, když Jenny přistoupila k baru. Ještě pořád mluvil s lehkým španělským přízvukem.

„Nic mi není, zlato, nejspíš jen těch mejdanů je na mě moc,“ řekla bez nadšení, když se zhlédla v jednom ze zrcadel za barem. Její hypnoticky modré oči dnes jako by trochu ztratily jiskru.

„Hříšníci si nedají pokoj, co?“ Pietro doprovodil svou poznámku nesmělým úsměvem.

„Dneska ne,“ opětovala úsměv Jenny.

„Dáš si něco?“

„Ne, nic mi nechybí. Ještě pořád zápasím s touhle.“ Zvedla sklenku se šampaňským a svůdně na něj mrkla. „Jen jsem se potřebovala na chvíli vytratit.“

Pietro a Jenny už si spolu párkrát zaflirtovali, ale nikdy po ní nevyjel. Věděl, že patří D-Kingovi.

„No, kdybys něco potřebovala, stačí jen říct.“ Pietro se vrátil k přípravě koktejlů a žonglování lahve. Tmavovlasá žena, která stála na druhém

konci baru a umírala touhou získat jeho pozornost, vrhla na Jenny zlobný pohled, který jasně říkal: „Vycouvej, krávo, já ho viděla první.“

Jenny si prohrábla rukou dlouhé vlasy, plavé jako pšenice, postavila sklenku se šampaňským na barový pult a obrátila se čelem k tanečnímu parketu. Užívala si atmosféru klubu. Ráda se dívala na všechny ty lidi, co se tu bavili, tančili, pili a hledali lásku. Tak jo, lásku možná ne, říkala si, ale aspoň provozují sex pro radost a ne za peníze. Chtěla být jako oni. Tohle rozhodně nebyl ten krásný hollywoodský život, o kterém snila, když před šesti lety opouštěla Idaho.

Hollywood fascinoval Jenny Farnboroughovou už od jejích dvanácti let. Kino se pro ni stalo útočištěm před nekonečnými hádkami mezi submisivní matkou a přehnaně agresivním otčímem. Filmy představovaly únikovou cestu, povoz, který ji dokázal přepravit na místa, kde ještě nikdy nebyla. Toužila být jejich součástí.

Jenny věděla, že hollywoodský sen není nic víc než fantazie. Něco, co existuje jen v tuctových romantických knihách a filmech – a že jich viděla a četla habaděj. Musela si přiznat, že je snílek, ale třeba to nebude tak zlé. Možná bude mít kliku. Nemá co ztratit.

Ve čtrnácti letech si začala vydělávat prodejem popcornu v kině. Jenny si ukládala každý měďák, co vydělala, a o šestnáctých narozeninách už měla našetřeno tolik, že mohla to zatracené město navždy opustit. Zapřísahala se, že se do Idaha nikdy nevrátí. Jenny se nikdy nedozvěděla, že se její matka pouhý týden po jejím odchodu předávkovala prášky na spaní.

Hollywood splnil všechna její očekávání: zázračné místo plné krásných lidí, světél a fantazie. Jenže drsná realita života v Městě andělů měla daleko k iluzi, kterou si vytvořila. Úspory jí dlouho nevydržely a bez odborného hereckého vzdělání se před ní brzy vršila odmítnutí jako hromada špinavého prádla. Její krásný sen se pomalu začínal měnit v noční můru.

S D-Kingem ji seznámila Wendy Loutropová, další neúspěšná rádobýherečka. Zprvu Jenny odmítala všechny návrhy, které jí dělal. Slyšela ledacos o krásných ženách, co přicházejí do Hollywoodu a sní o tom, že se stanou hvězdami, aby nakonec skončily šlapáním chodníku nebo v pornoprůmyslu. Jenny byla odhodlaná nepodlehnout. Nechtěla se zařadit mezi neúspěšné, ale hrdost musela nakonec ustoupit pudu sebe-

záchovy, a tak po několika měsících telefonátů a drahých dáreků získal D-King novou holku.

Jenny si vůbec nevšimla ruky, která nalila do její sklenky se šampaňským bezbarvou tekutinou. Nepřestávala upírat oči na tančící dav.

„Ahoj, kočko, můžu tě pozvat na skleničku?“ zeptal se vysoký blondák, stojící po její pravici. Zářivě se usmíval.

„Já už pít mám, ale stejně děkuju za nabídku,“ odvětila zdvořile, aniž by se cizinci podívala do očí.

„Určitě? Můžu objednat láhev cristalu. Co ty na to, kočko?“

Jenny se obrátila k vysokému blondákovi čelem. Byl elegantně oblečený, měl na sobě tmavošedý oblek od Versaceho, zářivě bílou košili s tuhým límečkem a modrou hedvábnou kravatu. Nejnápadnější na něm byly zelené oči. Jenny musela uznat, že je přitažlivý.

„Jak se jmenuješ?“ přinutila se k úsměvu.

„Carl a je mi potěšením,“ podal jí ruku.

Místo aby ji stiskla, usrkla Jenny šampaňského. „Koukej, Carle, jsi docela hezkej chlap, to musím uznat“ – do hlasu se jí teď vtíral velmi sladký tón – „ale snažit se sbalit holku tím, že se oháníš penězi, to není zrovna nejlepší nápad, zvlášť ne v podniku, jako je tenehle. My si pak připadáme laciné, ledaže bys sháněl povyražení – je to to, co hledáš? Skutečnou profesionálku?“

„To ne... kdepak!“ Carl nervózně zápolil s kravatou. „Promiň, tak jsem to nemyslel, kočko.“

„Takže nehledáš společnost, se kterou by ses *fakt* dobře pobavil?“ zeptala se, znovu usrkla šampaňského a upřeně mu přitom hleděla do očí.

„Ne, ovšemže ne, zlato. Jen si s tebou chci dát kamarádsky skleničku, a kdyby mezi námi přeskočila jiskra...“ Nechal větu nedokončenou a pokrčil rameny.

Velmi jemně mu sjela prsty po kravatě, pak si ho přitáhla blíž. „Škoda že nehledáš společnosti,“ pošeptala mu do levého ucha.

Carlův úsměv se rozplynul ve zmateném výrazu.

„Mohla bych ti dát číslo na svého pasáka, je hned tamhle.“ Se sarkastickým úsměvem na rtech ukázala do VIP prostoru.

Carl pootevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nevyšlo z nich ani slovo.

Jenny dopila šampaňské a svůdně na něj mrkla, načež se vzdálila od baru na dámskou toaletu.

Oči ji nepřestávaly sledovat.

Už to dlouho nepotrvá. Účinky drogy se brzy projeví.

Jenny si právě nanášela novou vrstvu rtěnky, když jí začalo být mdlo. Poznala, že se něco děje. Zčistajasna jí bylo horko, jako by měla horečku. Stěny jako by se kolem ní svíraly. Těžko se jí dýchalo a zamířila co nejrychleji ke dveřím. Musí odtud ven.

Vyklopýtala z dámské toalety a všechno se s ní točilo. Chtěla se vrátit k D-Kingovu stolu, ale nohy nereagovaly. Jenny se už začínala hroutit na podlahu, když ji zachytily něčí ruce.

„Není ti nic, kočko? Nevypadáš dobře.“

„Je mi zle. Asi musím...“

„Musíš na vzduch. Je tady moc dusno. Pojd' se mnou, pomůžu ti. Vyjďme na chvilku ven.“

„Ale já...“ Jenny začínala vyslovovat nezřetelně. „Musím říct D... musím se vrátit ke...“

„Později, kočko, teď musíš jít se mnou.“

Nikdo si nevšiml, jak Jenny se svým doprovodem kráčí k východu.

4

„Ano, tady detektiv Hunter.“ Hunter po šestém zazvonění konečně přijal hovor z mobilu. Hlas měl hluboký a vyslovoval zvolna, bylo znát, jak málo hodin spánku má za sebou.

„Roberte, kde sakra jsi? Kapitán tě hledá už dvě hodiny.“

„Bažante, to jsi ty? Kolik je hodin?“ Nového parťáka Carlose Garcii přidělili Hunterovi teprve před týdnem, po smrti jeho dlouholetého partnera.

„Tři ráno.“

„Kterej den?“

„Do háje, chlape... pondělí. Hele, měl by ses na to přijít podívat, máme na krku fakt svinskou vraždu.“

„Jsme speciální tým pro vyšetřování vražd, Carlosi. Neděláme nic jinýho než svinský vraždy.“

„No, tahle je fakt hnusná a měl bys rychle přijet. Kapitán chce, abysme se toho ujali.“

„Aha,“ odušil Hunter lhostejně. „Dáš mi adresu?“

Odložil mobil a rozhlédl se po malé, ztemnělé, neznámé místnosti. „Kde to sakra jsem?“ zašeptal.

Dunivá bolest hlavy a strašlivá pachut' v ústech mu zvěstovaly, kolik toho včera večer vypil. Zabořil hlavu hluboko do polštáře v naději, že tím své utrpení zmírní. Najednou se vedle něj v posteli něco pohnulo.

„Ahoj, znamená ten telefon, že už musíš jít?“ Ženský hlas byl tichý a sexy, s nádechem italského přízvuku. Hunter spočinul překvapeným pohledem na zcela přikrytém těle, které leželo vedle něj. Ve světle pronikajícím do místnosti ze sloupou pouliční lampy za oknem dokázal tak-

tak rozlišit jeho obrysy. Hlavou mu proletěly letmé vzpomínky na předchozí večer. Bar, pití, flirtování, cesta taxíkem do cizího bytu a žena s dlouhými tmavými vlasy, na jejíž jméno si nedokázal vzpomenout. Tohle je za posledních pět týdnů už třetí ženská, vedle které se probouzí.

„Jo, musím jít. Promiň,“ řekl jakoby nic.

Hunter vstal a začal hledat kalhoty; bolest hlavy zesílila. Jeho oči si rychle zvykly na šero v místnosti, takže lépe rozeznával ženinu tvář. Vypadala tak na třicet. Hedvábné tmavé vlasy jí splývaly asi deset centimetrů pod ramena a rámovaly srdcovitou tvář s jemně řezaným nosem a rty. Byla hezká, ale ne po způsobu hollywoodských hvězd. Strapatá ofina se k ní dokonale hodila a v tmavozelených očích měla neobvyklou a podmanivou jiskru.

U dveří ložnice našel Hunter kalhoty a spodky – ty s potiskem modrých medvídků.

Už je pozdě na rozpaky, pomyslel si. „Můžu použít tvou koupelnu?“ zeptal se, když si zapínal zip kalhot.

„Jasně, jsou to první dveře napravo, když vyjdeš z ložnice,“ řekla, posadila se a opřela se zády o čelo postele.

Hunter vstoupil do koupelny a zavřel za sebou dveře. Chrstl si do obličeje hrst studené vody a zadíval se na svůj odraz v zrcadle. Modré oči měl podlité krví. Pleť bledší než normálně. Bradu neoholenou.

„To je paráda, Roberte,“ řekl sám sobě a našplíchal si na unavený obličej ještě trochu vody. „Už zase si sotva pamatuješ, jak ses s tou ženskou seznámil, natožpak jak ses dostal do jejího bytu. Příležitostný sex je skvělá věc. Ještě lepší, když se na něj ani nepamatuješ. Musíš toho chlastu nechat.“

Vymáčkl si na prst trochu pasty a pokusil se vyčistit si zuby. Zčistajasna ho napadlo ještě něco. Co jestli je to štetka? Co jestli jí dlužím peníze za něco, na co se ani nepamatuju? Rychle se podíval do náprsní tašky. To málo hotovosti, co měl, tam pořád ještě bylo.

Prohrábl si rukou krátké plavé vlasy a vrátil se do ložnice, kde pořád ještě seděla opřená o čelo postele.

„Ty jsi tam mluvil sám se sebou?“ zeptala se s plachým úsměvem.

„Cože? No jo, to já někdy dělám, abych se nezbláznil. Hele...“ Konečně se mu podařilo najít košili na podlaze vedle postele. „Dlužím ti nějaký peníze?“ zeptal se zovíálně.

„Cože? Ty si myslíš, že jsem prostitutka?“ urazila se viditelně.

A do háje! Pochopil, že to zvorál. „Ne, koukej... Tak to není, já jen... Už se mi to stalo. Někdy toho moc vypiju a... nechtěl jsem tě urazit.“

„Připadám ti jako šlapka?“ zeptala se dotčeně.

„Rozhodně ne,“ opáčil rázně. „Byla to blbost, že mě něco takového vůbec napadlo. Promiň. Nejspíš jsem ještě pořád napůl opilý,“ couval, jak nejrychleji dovedl.

Okamžik ho pozorovala. „Koukej, já nejsem taková, za jakou mě zřejmě máš. Mám hodně stresující práci a posledních pár měsíců to bylo těžké. Jen jsem chtěla trochu vypustit páru a dala jsem si pár skleniček. Povídali jsme si. Byl jsi zábavný, milý, dokonce i docela šarmantní. Fakt se s tebou dalo slušně pohovořit. Na rozdíl od většiny ostatních pošuků, se kterými se setkávám, když si někam vyjdu. Z jedné skleničky byla další a pak jsme skončili v posteli. Očividně chyba na mé straně.“

„Ne... Hele...“ Hunter se snažil najít správná slova, „... někdy něco řeknu bez přemýšlení. A pravda je... že si z včerejšího večera moc nepamatuju. Vážně mě to mrzí. A teď si připadám jako totální hajzl.“

„A právem.“

„Věř mi, že připadám.“

Nespouštěla z Huntera oči. Jeho slova zněla upřímně.

„Kdybych byla štetka, každopádně by sis mě asi nemohl dovolit, soudě podle tvého spodního prádla a oblečení.“

„Úúú. To byla podpásovka. Už takhle jsem se cítil dost trapně, i kdyby ses o tom nezmínila.“

Usmála se.

Hunter byl rád, že jeho podlézání zafungovalo. „Nevadilo by ti, kdybych si udělal v rychlosti hrnek kafe, než půjdu?“

„Kávu nemám, jen čaj, ale klidně si posluž, jestli chceš. Kuchyně je hned přes chodbu.“

„Čaj? To si asi dám ujít. Potřebuju něco silnějšího, abych se probudil.“ Zapnul si poslední knoflíček u košile.

„Víš určitě, že nemůžeš zůstat?“ Odhodila příkrývku a odhalila svou nahou postavu. Nádherné křivky, pěkně tvarovaná ňadra a nikde na těle ani vlásek. „Možná bys mi mohl ukázat, jak je ti vážně líto, žes mě měl za štetku.“

Hunter okamžik stál, jako by zvažoval, co má dělat. Kousl se do spodního rtu a vytřepal tu myšlenku z hlavy. Bolest mu připomněla, že tenhle pohyb už nesmí opakovat.

„Věř mi, že bych zůstal, kdyby to šlo.“ Už byl úplně oblečený a připravený k odchodu.

„Chápu. To ti volala manželka?“

„Cože? Ne, nejsem ženatý. To byla práce, na mou duši.“ To poslední, oč Hunter stál, bylo, aby ho měla za nevěrného manžela.

„Tak jo,“ řekla věcně.

Hunter znovu přejel očima po jejím těle a pocítil vzrušené mravenčení. „Kdybys mi dala číslo, třeba bychom se mohli zase někdy sejít.“

Dlouhou chvíli ho pozorovala.

„Ty si myslíš, že se nebudu obtěžovat s voláním?“ vycítil Hunter její zdřáhání.

„Tak ty umíš číst myšlenky? To je pěkný trik do společnosti.“

„To bys teprv koukala, co dovedu s balíčkem karet.“

Oba se usmáli.

„A navíc mi nic nedělá větší radost než dokazovat lidem, že se pletou.“ Sáhla po poznámkovém bločku na nočním stolku a usklíbila se.

Hunter vzal z její ruky kousek papíru a políbil ji na pravou tvář. „Musím jít.“

„To bude za tisíc dolarů, fešáku!“ řekla a jemně mu přejela prsty po rtech.

„Cože?“ zatvářil se zděšeně. „Ale...“

Už se na něj zase usmívala. „Promiň. Nemohla jsem odolat, když jsi mi řekl, že jsem šlapka.“

Před jejím bytem Hunter rozbalil kousek papíru, který měl v dlani. Isabella! Sexy jméno, pomyslel si. Pohledem zapátral v ulici po svém starém Buicku Lesabre. Auto nebylo nikde vidět.

„Do háje! Byl jsem tak namazanej, že jsem nemoh řídit,“ zaklel si pro sebe a pak zamával na první taxík, který uviděl.

Podle pokynů, které dostal od Garcii, se Hunter ocitl uprostřed pustiny. Little Tujunga Canyon Road ve čtvrti Santa Clarita má dvacet devět kilometrů a vede od Bear Divide až k Foothill Boulevard na Lakeview Terrace. Skoro celá leží v přírodní rezervaci Angeles National Forest.

Místy se z vyhlídky na les a hory jednoduše tají dech. Garciovy pokyny byly přesné a zanedlouho už taxík ujížděl po uzoučké, hrbolaté prašné cestě, obklopené kopci, křovinami a drsným terénem. Tma a pustina byly neproniknutelné. Dvacet minut nato se konečně ocitli na nerovné cestě, která vedla ke starému dřevěnému stavení.

„Tohle je nejspíš ono,“ řekl Hunter a předal taxikáři všechny peníze, které měl u sebe.

Cesta byla dlouhá a úzká, právě tak široká, aby se na ni vešlo auto standardních rozměrů. Obklopovaly ji husté, neproniknutelné keře. Policejní a úřední vozy, napěchované všude kolem, působily dojmem dopravní zácpy uprostřed pouště.

Garcia stál před dřevěnou chýší a mluvil s agentem z kriminalistické laboratoře; oba třímali baterky. Hunter si musel proklestit cestu přehlídkou aut, aby se k nim dostal.

„Ježíšmarjá, to je ale zapadákov – ještě kousek a jsme v Mexiku... Ahoj, Petere,“ kývl Hunter na agenta z kriminalistické laboratoře.

„Těžká noc, Roberte? Vypadáš přesně tak, jak já si připadám,“ ušklíbl se Peter sarkasticky.

„Jo, díky, taky vypadáš výborně. Kdy se to má narodit?“ poplácal Hunter Petera po pivním pupku. „Tak copak to tu máme?“ obrátil se ke Garciovi.

„Asi by ses měl podívat osobně. Těžko popsat, co tam je. Kapitán je vevnitř, prý s tebou chce nejdřív mluvit, než tam pustí techniky,“ Garcia vypadal znepokojeně.

„Co tady sakra dělá kapitán? Nikdy nevyjíždí na místa činu. Zná oběť?“

„Tápu stejně jako ty, ale řekl bych, že ne. Ona není zrovna k poznání.“ Po Garciových slovech Hunter zamžoural novou obavou.

„Takže tělo patří ženě?“

„Jo, ženská to je.“

„Není ti nic, bažante? Vypadáš kapku rozklepaně.“

„Je to dobrý,“ ujistil ho Garcia.

„Už dvakrát zvracel,“ poznamenal Peter a znovu se ušklíbl.

Hunter okamžik Garciovi pozoroval. Věděl, že není na místě vraždy poprvé. „Kdo našel tělo? Kdo to hlásil?“

„Zřejmě nějaký anonym na 911,“ odpověděl Garcia.

„No paráda, zase jeden.“

„Na, vezmi si to,“ podal Garcia Robertovi svou baterku.

„Nechceš taky blicí pytlík?“ zažertoval Peter.

Hunter jeho poznámce nevěnoval pozornost a chvíli si prohlížel dům zvenčí. Domovní dveře tu nebyly. Většina dřevěných planěk z čelní stěny chyběla a zbývajícími prkny v podlaze prorůstala tráva, takže přední pokoj vypadal jako soukromý prales. Že byl dům kdysi bílý, to poznal podle flíčků oloupaného nátěru na zbytcích okenních parapetů. Bylo zřejmé, že tady už dlouho nikdo nežije, a to Hunterovi vadilo. Zabijáci, kteří vraždí poprvé, se nenamáhají s hledáním tak odlehlého místa, aby tu spáchali svůj čin.

Nalevo od domu stáli tři policisté, probírali včerejší večerní fotbal a každý z nich držel kelímeček s kávou, ze které se kouřilo.

„Kde se to dá sehnat?“ ukázal Hunter na kelímky.

„Já ti přinesu,“ odvětil Garcia. „Kapitán je v poslední místnosti nalevo, na konci chodby. Přijdu tam za tebou.“

„Nadřete se, co, chlapi?“ křikl Hunter na tři policisty, kteří se po něm lhostejně ohlédli, načež pokračovali v debatě o fotbalu.

Uvnitř domu visel ve vzduchu podivný pach, směsice shnilého dřeva a otevřené kanalizace. V první místnosti nebylo nic vidět. Hunter rozsvítil baterku a prošel dveřmi na protějším konci do dlouhé úzké spojovací chodby, která vedla ke čtyřem dalším místnostem, dvěma na každé straně. Před posledními dveřmi nalevo stál mladý policista. Jak Hunter procházel chodbou, letmo nakoukl do každé místnosti, kterou míjel. Nic než pavučiny a stará suť. Vrzající prkna podlahy dodávala domu ještě zlověstnější atmosféru. Když Hunter došel k posledním dveřím a strážníkovi, který tam hlídal, pocítil nepříjemný chlad. Chlad, který číší z každého místa vraždy. Chlad smrti.

Hunter vytasil odznak a strážník ustoupil stranou.

„Jděte rovnou dál, detektive!“

Na stole přede dveřmi našel Hunter obvyklé overaly spolu s modrými plastikovými galošemi a pokrývkami hlavy. Vedle ležela krabice latexových rukavic. Hunter se připravil a otevřel dveře vstříc své nové noční můře.

Šokující obraz, který se mu zjevil před očima, když vstoupil do místnosti, mu vysál všechnen vzduch z plic.

„Kriste Ježíši.“ Jeho hlas byl jen slabý šepot.

5

Hunter zůstal stát ve dveřích velkého pokoje, osvětleného jen dvěma pohybujícími se baterkami – jednu držel v ruce kapitán Bolter, druhou doktor Winston. Kupodivu byla ta místnost v mnohem lepším stavu než zbytek domu. Upřeně zíral na obraz, který se mu nabízel, a v břiše se mu vzdouvala obří prázdnota.

Přímo naproti dveřím ložnice a asi metr od zadní stěny viselo ze dvou rovnoběžných dřevěných sloupků nahé ženské tělo. Paže měla oběť rozpřažené doširoka, jak jen to šlo, ohnutá kolena se dotýkala podlahy, takže klečela v pozici jakéhosi Y. Provaz, kterým byla její zápěstí připoutána k horní části sloupků, se jí zařízl hluboko do kůže a hubené paže teď zdobily tmavé čáry zaschlé krve. Hunter zíral na tvář mrtvé ženy. Mozek se usilovně snažil pochopit to, co viděly oči.

„Dobrý Bože na nebesích!“

Kolem jejího těla neúnavně vířilo hejno much, které nepřestávaly bzuchet, ale obličej se vyhýbaly. Obličej bez kůže. Beztvaré mase svalové tkáně.

„Huntere! Konečně ses uráčil ukázat.“ Kapitán Bolter stál na druhém konci místnosti vedle doktora Winstona, vrchního soudního ohledače.

Hunter ještě pár vteřin civěl na ženu, pak přenesl svou pozornost na kapitána. „Někdo ji stáhl z kůže?“ zeptal se od dveří a v hlase mu zněl nedůvěřivý tón.

„Zaživa... někdo ji stáhl z kůže zaživa,“ opravil ho doktor Winston klidným hlasem. „Zemřela několik hodin potom, co jí servali kůži z obličejů.“

„To si snad děláte srandu!“ Hunter pozoroval ženu bez tváře. Nepří-

tomnost kůže způsobila, že jí oči vylézaly z důlků a zdálo se, že se upírají přímo na něj. Ústa měla otevřená dokořán. Bez zubů.

Hunter odhadoval, že jí bylo nanejvýš pětadvacet let. Nohy, břicho a paže měly zřetelný svalový tonus a bylo jasné, že se pyšnila svým vzhledem. Vlasy měla zlatě plavé, dlouhé a hladké, splývaly jí do poloviny zad. Hunter si byl jist, že to bývala velmi pohledná žena.

„To není všechno. Podívejte se za dveře,“ vyzval ho doktor Winston.

Hunter rozvážně vstoupil do místnosti, zavřel dveře a zmateně na ně pár vteřin zíral.

„Vysoké zrcadlo?“ pronesl pochybovačně s pohledem upřeným na svůj odraz. Zčistajasna odstoupil z cesty a v zrcadle se ukázalo tělo ženy.

„Bože! Vrah ji přiměl... musela se na sebe dívat.“ Její tělo bylo nastaveno přímo naproti dveřím.

„Vypadá to tak,“ souhlasil doktor Winston. „Patrně prožila poslední hodiny s pohledem na svůj znetvořený odraz v zrcadle – nejen fyzická muka, ale i duševní.“

„Tohle zrcadlo na ty dveře nepatří...“, rozhlédl se Hunter, „... ani do tohoto pokoje. Je zbrusu nové.“

„Přesně tak, zrcadlo a ty dřevěné sloupky se sem dostaly zcela záměrně – aby zvýšily její utrpení,“ potvrdil doktor Winston.

Dveře ložnice se před Hunterem rozlétly a vyrušily ho z pohledu do zrcadla. Vstoupil Garcia s kelímkem kávy. „Tumáš,“ řekl a podal ho Hunterovi.

„Asi si nedám, bažante, můj žaludek už zažil lepší časy a na spánek teď nemám ani pomyšlení,“ odvětil Hunter s odmítavým gestem.

Kapitán Bolter i doktor Winston zavrtěli hlavami na znamení, že také nemají chuť. Garcia znovu otevřel dveře.

„Tumáte,“ řekl mladému strážníkovi, který stál za nimi. „Vypadáte, že se potřebujete napít.“

„Jejda! Díky, pane.“ Strážník se zatvářil překvapeně.

„Není zač.“ Garcia zavřel dveře a spolu s Hunterem přistoupil k oběti. Do chřípí jim pronikl čpavý puch, který přinutil Huntera přiložit si ruku k nosu. Žena klečela v kaluži moči a výkalů.

„Byla k těm sloupkům připoutaná několik hodin, možná celý den. To byla její toaleta,“ vysvětloval doktor Winston a ukazoval na podlahu.

Garcia udělal znechucenou grimasu.

„Jak dlouho je mrtvá, doktore?“ otázal se Hunter.

„V téhle chvíli se to dá těžko přesně určit. Teplota lidského těla klesá po smrti o necelý jeden stupeň za hodinu. Její teplota je nižší asi o šest a půl stupně, což by mohlo znamenat, že je mrtvá sedm až osm hodin, ale to záleží na okolnostech. Letní vedro by proces nepochybně zpomalilo a přes den je v tomhle pokoji určitě jako v sauně. Lepší představu o čase úmrtí získám, až ji budu mít v pitevně.“

„Nejsou tu žádné řezné ani bodné rány, stopy po kulkách ani stopy škracení. Zemřela na to poranění obličeje?“ zeptal se Hunter s pohledem na ženin trup; mával přitom rukama, aby odehnal aspoň některé mouchy.

„Bez pitvy to taky nemůžu říct jistě, ale hádal bych srdeční selhání způsobené čistě jen bolestí a vyčerpáním. Ten, kdo jí to udělal, ji držel v téhle pozici a způsoboval jí další a další bolest, dokud neskonala. Vrah chtěl, aby trpěla co nejvíc – a taky že trpěla.“

Hunter se rozhlédl po místnosti, jako by něco hledal. „Co to tu ještě smrdí? Cítím něco jako ocet.“

„Máte dobrý nos, Huntore,“ řekl doktor Winston a ukázal do kouta místnosti. „Tamhleta nádoba byla plná octa. Cítíte ho taky z jejího těla, převážně z horní poloviny. Vypadá to, že jí vrah poléval v pravidelných časových intervalech obličej bez kůže octem.“

„Ocet taky odpuzuje mouchy,“ řekl Hunter.

„Správně,“ potvrdil doktor Winston. „Jen si představte, jakou bolest musela zakoušet. Všechny nervy na obličeji byly úplně odhalené. I malý závan větru by způsobil nesnesitelná muka. Patrně několikrát ztratila vědomí, nebo se o to aspoň snažila. Nezapomínejte, neměla oční víčka – neměla jak se bránit světlu, ani jak odpočinout očím. Pokaždé, když se jí vrátilo vědomí, to první, co uviděla, bylo její znetvořené nahé tělo. Ani se nechci zaobírat tím, jakou bolest způsobí kyselina octová v čerstvé ráně.“

„Ježíši!“ ucouvl Garcia o několik kroků. „Chuděra!“

„Byla při vědomí, když jí stahoval kůži?“ zeptal se Hunter.

„Ledaže by byla pod anestetiky, ale asi nebyla. Řekl bych, že byla zdrogovaná, několik hodin v bezvědomí, zatímco ten psychopat pracoval na jejím obličeji. Když byl hotový, odvezl ji do tohohle domu, přivázal ke sloupkům a ještě ji trochu mučil, dokud nezemřela.“

„Cože? Vy myslíte, že jí nestáhl kůži v tomhle domě?“ zatvářil se Garcia nechápavě.

„Ne,“ odvětil Hunter dřív, než to stihl doktor Winston. „Jen se rozhlédni. Zkontroluj si všechny místnosti, jestli chceš. Ani kapka krve jinde než přímo pod jejím tělem. Pravda, vrah po sobě určitě uklidil, ale tady se to nestalo. Opravte mě, jestli se pletu, doktore, ale stáhnout člověka z kůže, to je složitý proces.“

Doktor Winston mlčky kývl.

„Vrah by potřeboval chirurgické nástroje a vybavení, osvětlení z operačního sálu, o spoustě času a vědomostí ani nemluvě,“ pokračoval Hunter. „Máme tu před sebou moc šikovného psychopata. Někoho, kdo se dobře vyzná v medicínské praxi. Nestáhl ji z kůže v tomhle domě. Tady ji mučil a zabil.“

„Možná je ten vrah lovec. Víš, jako že se vyzná ve stahování zvěře?“ nadhodil Garcia.

„Možná, ale to by mu nepomohlo,“ odvětil Hunter. „Lidská pokožka nereaguje jako zvířecí kůže. Jiná elasticita.“

„Jak to víš? Chodíš na lov?“ zeptal se Garcia se zájmem.

„Ne, ale hodně čtu,“ odtušil Hunter ležérně.

„A navíc jsou zvířata už mrtvá v době, kdy se stahují,“ pokračoval doktor Winston. „Dá se z nich prostě servat kůže, aniž byste si dělali starosti o jejich život. Náš zabiják udržel oběť naživu, a to je samo o sobě velice delikátní procedura. Ať je to kdo je to, vyzná se v medicíně. Po pravdě řečeno, byl by to moc dobrý plastický chirurg, až na tu práci, co odvedl na jejích zubech. Prostě je vytahal, žádná rafinovanost, ale maximum bolesti.“

„Vrah nechtěl, abychom ji identifikovali,“ usoudil Garcia.

„Prsty jí nechal neporušené,“ odpálil Hunter, když jí rychle zkontroloval ruce. „Proč odstranit zuby a nechat otisky prstů?“

Garcia souhlasně kývl.

Hunter obešel dva dřevěné sloupky, aby si mohl prohlédnout ženina záda. „Jevišťe,“ zašeptal. „Místo, kde mohla ožít vrahova zloba. Proto ji sem přivezl. Podívejte se na ni, její pozice je rituální.“ Obrátil se ke kapitánu Bolterovi. „Ten zabiják to neudělal poprvé.“

Kapitán Bolter nevypadal nijak překvapeně.

„Takovouhle bolest by nikdo nevydržel snášet mlčky,“ poznamenal

Garcia. „Tohle je ideální místo, úplně osamocené, bez sousedů, nikdo tady zabijáka nevyruší. Mohla si vyřvat plíce a nikdo by nepřišel.“

„Oběť – máme o ní něco? Víme, kdo to je?“ zeptal se Hunter a dál si prohlížel ženina záda.

„Zatím nic, ale ještě jsme jí nevzali otisky,“ odpověděl Garcia. „Při první prohlídce tohoto domu jsme nenašli nic, ani kus šatstva. Očividně tady nežila a pátrat v domě po nějakých stopách její totožnosti je nejspíš ztráta času.“

„Stejně to udělejte,“ řekl Hunter rázně. „Co takhle pohřešované osoby?“

„Počáteční popis jsem zanesl do databáze pohřešovaných a neidentifikovaných osob,“ odvětil Garcia. „Zatím nic, ale bez obličeje...“ Garcia potřásl hlavou, jako by to považoval za nesplnitelný úkol.

Hunter se pár vteřin rozhlížel po místnosti, než spočinul pohledem na okně v jižní stěně. „A co stopy pneumatik venku? Vypadá to, že se sem nedá dostat jinak než po té úzké cestě. Vrah sem musel přijet autem.“

Kapitán Bolter lehce přikývl. „Máte pravdu. Ta cesta je jediný přístup k tomuhle domu a projely po ní všechny policejní a forenzní jednotky. Pokud tu něco bylo, rozjezdili to. A někdo si to odskáče, o to se postarám.“

„Paráda!“

V místnosti zavládlo ticho. Nikdo z nich to neviděl poprvé. Oběť neměla proti zvrácenému protivníkovi šanci – prázdné plátno pomalované oslnivými barvami smrti –, ale tohle vypadalo jinak, působilo to jinak.

„Mně se to nelíbí,“ přerušil mlčení Hunter. „Vůbec se mi to nelíbí. Tohle není obyčejná improvizovaná vražda. Tohle se plánovalo, a to sakra dlouho. Jen si představte tu trpělivost a odhodlání, než se do něčeho takovýho pustíte.“ Hunter se podrbal na nose. Dotíral na něj puch smrti.

„Třeba zločin z vášně? Možná se někdo chtěl pomstít bejvalce,“ napadlo Garcii.

„Tohle není zločin z vášně,“ zavrtěl hlavou Hunter. „Nikdo, kdo by ji někdy miloval, by nebyl schopný něco takového udělat. I kdyby mu ublížila sebevíc – ledaže by chodila se samotným Satanem. Jen se na ni podívej, je to prostě groteskní – a to mi dělá starosti. Tímhle to nekončí.“

Hunterova slova jako by vnesla do místnosti ještě větší chlad. To poslední, co město Los Angeles potřebuje, je další vraždící psychopat, co běhá na svobodě – někdo, kdo se chce stát novým Jackem Rozparovačem.

„Hunter má pravdu, tohle není zločin z vášně. Tenhle vrah to neudělal poprvé,“ pronesl konečně kapitán Bolter a odstoupil od okna. Všichni ztuhli.

„Víte něco, co my nevíme?“ položil Garcia otázku, která okamžitě napadla všechny.

„Dlouho ne. Je tu ještě jedna věc, kterou byste měli vidět, než sem pustím kluky z techniky.“

Tohle Huntera zaujalo, hned jak sem dorazil. Obvykle forenzní tým prověří místo činu dřív, než smějí detektivové pošlapat všechny důkazy, ale dneska sem chtěl kapitán nejdřív pustit Huntera. Kapitán Bolter porušoval protokol jen zřídka.

„Vzadu na krku, podívejte se,“ řekl a naklonil hlavu směrem k tělu.

Hunter a Garcia si vyměnili ustaraný pohled, pak znovu přistoupili k mrtvé ženě.

„Dejte mi něco, čím bych jí zvedl vlasy,“ zavolal Hunter nazdařbůh do místnosti. Doktor Winston mu podal kovové teleskopické ukazovátka.

Světlo baterky dopadlo na odhalenou šíji a v Hunterově hlavě se rozpoutala chaotická smršť myšlenek a kusých vzpomínek. Nevěřicně na ni zíral – a zesinal.

Garcia z místa, kde stál, neměl jasný výhled, ale znepokojil ho výraz v Hunterových očích. Ať už Hunter civěl na cokoli, vyděsilo ho to tak, že ze sebe nemohl vydat ani hlásku.

Přestože mu bylo už devětatřicet, Robert Hunter se svou mladickou tváří a působivou fyzickou formou vypadal jako čerstvý třicátník. Chodil vždycky v džínách, tričku a ošoupané kožené bundě, měřil metr osmdesát, měl široká ramena, vysedlé lícni kosti a krátké plavé vlasy. Čísla z něj ovádaná síla, která se projevovala v každém jeho pohybu, ale nejvýraznější na něm byly oči. Intenzivně bledě modré oči, které svědčily o inteligenci a neochvějně rozhodnosti.

Hunter vyrůstal jako jedináček v dělnické rodině v Comptonu, chudinské čtvrti na jihu Los Angeles. Matka prohrála boj s rakovinou, když mu bylo pouhých sedm let. Otec se už nikdy znovu neoženil a musel si přibrat druhé zaměstnání, aby zvládl vychovávat dítě vlastními silami.

Už od útlého mládí bylo všem jasné, že Hunter je jiný. Dokázal přijít věcem na kloub rychleji než většina ostatních. Škola ho nudila a nesnášel ji. Učivo šesté třídy zvládl za necelé dva měsíce a jen tak, aby měl co dělat, prosívil učebnice pro sedmý, osmý a dokonce i devátý ročník. Pan Fratelli, ředitel školy, žasl nad schopnostmi tohohle dítěte a zařídil mu informační schůzku v Mirmanově škole pro nadané děti na Mullholland Drive v Severozápadním Los Angeles. Doktor Tilby, psycholog z Mirmanu, ho podrobil obrovské sérii testů a Hunter byl prohlášen za „neměřitelného“. Týden nato přešel do osmého ročníku na Mirmanu. Bylo mu teprve dvanáct.

Ve čtrnácti letech už proplul mirmanskými středoškolskými osnovami v angličtině, dějepisu, biologii a chemii. Čtyři roky střední školy se mu zkondenzovaly do pouhých dvou a v patnácti maturoval s vyznamenáním. S doporučením od všech učitelů byl Hunter přijat jako „mimo-

řádný“ student na Stanfordovu univerzitu. Tam byla v té době nejlepší fakulta psychologie v Americe.

Přestože byl Hunter hezký, kombinace přílišné hubenosti, přílišného mládí a podivného oblékání způsobila, že u děvčat nebyl oblíbený a stal se snadným cílem šikany. Neměl sportovní postavu ani schopnosti a volný čas trávil nejraději v knihovně. Četl – hlтал knihy neuvěřitelným tempem. Fascinoval ho svět kriminologie a myšlenkové procesy jedinců ovládaných zlem. Udržet si průměr známek 1,0 během let strávených na univerzitě pro něj byla procházka růžovým sadem, ale brzy ho přestalo bavit, že ho šikanují a říkají mu „párátka“. Pustil se do vzpírání a začal chodit na lekce bojových umění. K svému překvapení zjistil, že ho fyzická námaha při cvičení baví. Stal se jí posedlým a do roka už byly účinky tvrdého tréninku jasně viditelné. Tělo se mu působivě vytvarovalo. Z „párátka“ se stal „vazoun“ a za necelé dva roky získal černý pás v karate. Šikana přestala a zčistajasna se ho holky nemohly nabažít.

V devatenácti letech promoval Hunter z psychologie a ve třidvaceti obdržel titul PhD v oboru Analýza trestného chování a biopsychologie. Jeho diplomová práce, nazvaná „Pokročilá psychologická studie trestných činů“, vyšla knižně a teď byla povinnou četbou v Národním centru pro analýzu násilných trestných činů FBI (NCAVC).

Život byl příjemný, ale dva týdny po získání velkého doktorátu se Hunterův svět převrátil vzhůru nohama. Předcházející tři a půl roku pracoval jeho otec jako příslušník ochranky v pobočce Americké banky na Avalon Boulevard. Došlo tam k loupeži, která se zvrhla v přestřelku jako z Divokého západu, a Hunterův otec dostal kulku do hrudníku. Dvanáct týdnů bojoval o život v kómatu. Hunter se od něj ani nehnul.

Těch dvanáct týdnů, kdy mlčky seděl a sledoval, jak otec den za dnem schází, Huntera změnilo. Nedokázal myslet na nic jiného než na pomstu. Tehdy začal trpět nespavostí. Když mu policie sdělila, že nemá žádného podezřelého, Hunter pochopil, že otcova vraha nikdy nechytí. Cítil naprostou bezmoc a ten pocit mu byl odporný. Po pohřbu dospěl k jednoznačnému rozhodnutí. Nebude už jen studovat myšlenky zločinců. Půjde po nich osobně.

Po nástupu k policejnímu sboru si rychle udělal jméno a postupoval po hodnostním žebříčku rychlostí blesku; detektivem Losangeleského poli-

cejního sboru se stal v útlém věku šestadvaceti let. Brzy ho naverbovali do Divize loupeží a vražd, kde se dostal do páru se služebně starším detektivem Scottem Wilsonem. Patřili k 1. speciální divizi pro vyšetřování vražd, kde měli co do činění se sériovými vrahy, případy přitahujícími pozornost veřejnosti a dalšími časově náročnými vraždami.

Wilsonovi bylo tehdy devětatřicet. Měřil sto sedmaosmdesát centimetrů, obalených sto pětatřiceti kilogramy svalů a tuku. Jeho nejvýraznějším rysem byla lesklá jizva, která mu zdobila levou stranu oholené hlavy. Vypadal zlověstně, což odjakživa hrálo v jeho prospěch. Nikdo si netroufne na detektiva, který vypadá jako nasraný Shrek.

Wilson byl u sboru osmnáct let, z toho posledních devět jako detektiv Divize loupeží a vražd. Zpočátku mu vadila představa, že ho spárovali s mladým a nezkušeným detektivem, ale Hunter se učil rychle a jeho dedukční a analytické schopnosti byly jednoznačně ohromující. S každým případem, který vyřešili, Wilsonův respekt vůči Hunterovi narůstal. Stali se z nich nejlepší přátelé, nerozluční v práci i mimo ni.

Los Angeles nikdy netrpělo nedostatkem ošklivých a surových vražd, ale chyběli mu detektivové. Wilson a Hunter často museli pracovat až na šesti různých případech zároveň. Tlak jim nikdy nevadil; naopak, jen pod ním kvetli. Pak je ale vyšetřování případu jedné hollywoodské celebrity málem stálo policejní odznaky i jejich přátelství.

Případ se týkal Lindy a Johna Spencerových, známého producenta hudebních nahrávek, který zbohatl na tom, že vydal po sobě tři nejprodávnější rocková alba. John a Linda se potkali na mejdanu po představení a došlo k typickému bleskovému vzplanutí – za tři měsíce už byli manželé. John koupil nádherný dům v Beverly Hills a jejich manželství bylo jako z románu, všechno vypadalo a působilo ideálně. Hrozně rádi si zvali hosty a nejméně dvakrát do měsíce uspořádali luxusní večírek u bazénu, který měl tvar klavíru. Jenže románový příběh nevydržel dlouho. Koncem prvního roku manželství ubylo večírků i romantiky. Hádky doma i na veřejnosti začaly být běžným jevem, protože Johnův život zvolna ovládala drogová a alkoholová závislost.

Jedné srpnové noci se po další vášnivé hádce našlo v kuchyni Lindino tělo s jedinou střelou z revolveru ráže .38 vpálenou do týla v popravčím stylu. Nikde nebyly stopy zápasu nebo vloupání, žádná obranná zranění

ani modřiny na Lindiných pažích či rukou. Důkazy nalezené na místě činu spolu se skutečností, že po hádce s Lindou zmizel, udělaly z Johna Spencera hlavního a jediného podezřelého. Případ byl přidělen Hunterovi a Wilsonovi.

Johna sebrali už po několika dnech, opilého a zfetovaného heroinem. Při výslechu nepopřel, že se tu noc znovu pohádal s manželkou. Připustil, že jejich manželství procházelo krizí. Pamatoval si hádku i to, že vypadl z domu rozzlobený, rozčilený a opilý, nemohl si ale vzpomenout, co se s ním dělo uplynulých několik dní. Neměl alibi. Trval ale taky na tom, že by Lindě nikdy neublížil. Ještě pořád byl do ní šíleně zamilovaný.

Vyšetřování vraždy, v níž figurují celebrity, v Hollywoodu pokaždé přitahovalo velkou pozornost a média hned spustila bengál – „SLAVNÝ A BOHATÝ PRODUCENT V ZÁCHVATU ŽÁRLIVOSTI ZAVRAŽDIL SVOU KRÁSNOU MANŽELKU“. Dokonce i starosta se dožadoval urychleného vyřešení případu.

Obžaloba prokázala, že John vlastnil revolver ráže .38, ten se ale nikdy nenašel. Také nebyl problém získat svědky, kteří potvrdili všechny ty hádky mezi Johnem a Lindou na veřejnosti. Většinou John řval a Linda jen plakala. Prokázat, že John Spencer byl agresivní vztekloun, byla hračka.

Wilson byl přesvědčen o Johnově vině, ale Hunter si byl jistý, že jdou po nesprávném muži. Pro Huntera byl John jen vyděšený kluk, co moc rychle zbohatl, a s penězi a slávou přišly drogy. John se nikdy v minulosti žádného násilí nedopustil. Ve škole patřil mezi normální kluky, kteří vypadají praštně – roztrhané džíny, podivný účes, pořád poslouchal heavy metal.

Hunter se mnohokrát pokoušel Wilsona přesvědčit.

„Tak jo, tak se hádal s manželkou, ale najdi mi manželství bez hádek,“ argumentoval Hunter. „Při žádné z těch hádek Lindu nikdy nepraštil ani jí jinak neublížil.“

„Balistika dokázala, že projektil, co ji zabil, pocházel ze stejné šarže, jaká se našla v šuplíku stolu, co měl John Spencer v kanceláři,“ křičel Wilson.

„Tím se nedokazuje, že stiskl spoušť.“

„Všechna vlákna nalezená na oběti pocházela z oblečení, které měl John na sobě tu noc, co jsme ho našli. Zeptej se každého, kdo ten pár

znal. Byl to hnusný vztekloun, věčně na ni řval. Jsi psycholog. Víš, jak tyhle věci eskalují.“

„Přesně tak, eskalují. Postupně. Obvykle nedojde k jednorázovému skoku od prudkých diskusí k výstřelu do týla.“

„Koukej, Roberte, vždycky jsem respektoval tvoje hodnocení podezřelých. Mockrát nás zavedlo správným směrem, ale já taky rád poslouchám svůj vnitřní hlas. A vnitřní hlas mi říká, že tentokrát jsi vedle.“

„Ten chlap si zaslouží dostat šanci. Můžeme pokračovat ve vyšetřování. Možná nám něco uniklo.“

„Nemůžeme pokračovat,“ zasmál se Wilson. „My o tom nerozhodujeme. To přece víš. Splnili jsme svou úlohu. Šli jsme za důkazy, které jsme měli, a dostihli jsme podezřelého, po kterém jsme šli. Teď to nech na advokátech.“

Hunter věděl, z jakého těsta jsou vrazi, a John Spencer do té škatulky jednoduše nezapadal, ale jeho názor sám o sobě nic neznamenal. Wilson měl pravdu. Mají to z krku. Jsou už pozadu v pěti dalších případech a kapitán Bolter vyhrožuje Hunterovi suspendováním, pokud budou ještě mrhat časem na případ, který je oficiálně uzavřený.

Porotě netrvalo ani tři hodiny, než dospěla k výroku o vině, a John Spencer byl odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody. A opravdu to doživotí bylo. Dvacet osm dní po svém odsouzení se John oběsil na prostěradle. V cele se vedle jeho těla našel jediný list papíru, na kterém stálo: *Lindo, brzo budu s tebou. Už žádné hádky, slibuju.*

Dvaadvacet dní po sebevraždě Johna Spencera sebrali v Utahu chlapíka, který u nich čistil bazén. V jeho autě se našel Johnův revolver ráže .38 a také šperky a prádlo Lindy Spencerové. Následné laboratorní testy prokázaly, že kulka, která ji zabila, vyšla z téhož revolveru. Čistič bazénů se později přiznal, že ji zastřelil.

Hunter a Wilson se ocitli v palbě médií, policejního náčelníka, policejního komisaře a starosty. Byli obviněni z nedbalosti a z toho, že nevedli vyšetřování řádně. Kdyby nezasáhl v jejich prospěch kapitán Bolter, který na sebe vzal polovinu viny, byli by přišli o detektivní odznaky. Hunter si nikdy nepřestal vyčítat, že neudělal víc. Jeho přátelství s Wilsonem utrpělo obrovskou ránu. To se stalo před šesti lety.